

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY CHARLES LE GOFFIC

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ

Σε ηλικία σαρανταέντε ετών, ο υπερίφανος εύπατριδής κόμης ντε Τρομορβάν, παντρεύτηκε με την ώμορφη και χαριτωμένη δεσποινίδα Κλωτίλδη Λεσώ, κόρη ενός πλουσιού συγγενούς του, που δεν είχε κλείσει ακόμα τα δεκαοχτώ της χρόνια. Λίγον καιρό μετά το γάμο του—πάνε εκατόν πενήντα χρόνια από τότε—ο κόμης ντε Τρομορβάν πήγε και εγκατεστάθηκε με τη γυναίκα του στο Τρεγκιέ, σε μία επαύλη δική του, την οποία είχε κληρονομήσει απ' τον πατέρα του και η οποία βρισκότανε στη μέση ενός μεγάλου κήπου.

Ήταν παντρεμένος τρία χρόνια ο κόμης ντε Τρομορβάν, και ποτέ η γυναίκα του δεν τον είχε δώσει άφορη ύποψιας. Λίγον καιρό όμως, μετά την εγκατάστασή τους στην επαύλη του Τρεγκιέ, ο Χερύ, ένας έμπιστος υπηρέτης του Τρομορβάν, ανέκάλυψε κάτι, που βάλει τον κύριό του σε μεγάλη άνησυχία.

Δίπλα στην επαύλη του Τρομορβάν, χτισμένο κι αυτό στη μέση ενός κήπου, ήτανε κι άλλο ένα σπίτι, στο οποίο έμενε ο νεαρός μαρκήσιος ντε Κερκαντό. Το σπίτι αυτό είχε χτιστεί τον ίδιο καιρό πουχε γίνεται και η επαύλη του Τρομορβάν. Τόχε χτίσει ο πάππος του Κερκαντό, που ήτανε στενός φίλος του πατέρα του Τρομορβάν.

Έπειδι ο πατέρας του ντε Τρομορβάν κι ο πάππος του Κερκαντό ήταν στενοί φίλοι κι ήθελαν να πηγαίνουν ο ένας στον άλλο και να βλέπονται συχνά, είχαν άποφασίσει να κάνουν τους κήπους των να συγκοινωνούν με μία μικρή πορτούλα. Από τον καιρό όμως που πέθανε ο πάππος του Κερκαντό, η πορτούλα αυτή έμενε πάντα κλειδωμένη.

Άξαφνα όμως μία μέρα που αγύριζε τον κήπο ο Χερύ, ο υπηρέτης του Τρομορβάν, είδε πως κάποιος είχε ανοίξει την πορτούλα, γέμίζαν το κατώφλι ήταν παραμερισμένα και στο χώμα φαινότανον πατημασιές. Ή πατημασιές αυτές ήταν από ποδι άνδρικο...Και σταματούσαν άκριβώς μπροστά στην πόρτα που οδηγούσε στην ιδιαίτερη σκάλα των διαμερισμάτων της κομής ντε Τρομορβάν.

Την άλλη νύχτα, χωρίς να πηγαίνει στον κήπο του, πήγε στην πορτούλα και παραφύλαξε, να ιδη αν θαρχότανε κανείς...Κρυμμένος πίσω από κάτι χαμόδενδρα, περίμενε ως μία ώρα. Τέλος, κατά τις έντεκα είδε κάτι, που μεγάλωσε την πεποίθησή του πως πράγματι κάτι συνέβαινε. Είδη το παράθυρο της κυρίας του, που ήμνε πάντα φωτισμένο, να σκοτεινιάζει και να ξαναφωτίζεται τρεις φορές...

— Όταν το σύνθημα, σκέφτηκε ο υπηρέτης.

Και πραγματικά, άμεσως σχεδόν, άκουσε κάποιον να ξεκλειδώνει τη μικρή πορτούλα του κήπου. Μ' ένα ελαφρύ τριξίμο, η πόρτα άνοιξε σιγά-σιγά, και μία σκιά γλύστησε μέσ' στον κήπο. Στο λίγο φως του φεγγαριού, ο υπηρέτης κατάλαβε άμεσως ποιος ήταν. Ήταν ο γείτονός τους, ο νεαρός μαρκήσιος ντε Κερκαντό. Σιγά-σιγά, πατώντας στις μύτες των ποδιών, ο μαρκήσιος προχώρησε ως το σπίτι, και μπηκε μέσα απ' την ιδιαίτερη πόρτα που οδηγούσε κατ' ευθείαν στα διαμερίσματα της κομής.

Ο υπηρέτης δεν κουνήθηκε απ' την κρυφώνα του. Έμεινε και περίμενε. Ο μαρκήσιος ανέβηκε στης κυρίας ντε Τρομορβάν, έμεινε μαζί της ως μία ώρα, κι έπειτα ξανακατέβηκε, βγήκε πάλι απ' τη μικρή πορτούλα κι έφυγε.

Την άλλη μέρα, το πρωί που βοηθούσε τον κύριό του να ντυθή, ο Χερύ του τ' είπε όλα.

Μιά ξαφνική σύσπασε του χαρακτηριστικού άλλαξε, για μία στιγμή, την έκφραση του προσώπου του κόμης. Ο Χερύ όμως, γυρισμένος άλλοι αυτή τη στιγμή, δεν το πρόσεξε αυτό. Στο μεταξύ ο κόμης ξαναβήθηκε τη συνηθισμένη ψυχραιμία του και είπε στον υπηρέτη του :

— Τι λές ! Είσαι με τ' ασοστά σου ; Με την κυρία κόμηση έμεινα γιές το βράδυ ως το πρωί...Πώς εινε δυνατό νάνηνε αυτό που μου λές ;

Ο Χερύ παραξενεύτηκε.

Ποιός ήτανε λοιπόν και που είχε πάει ο μυστηριώδης εκείνος άνθρωπος πουχε μπει μέσ' στο σπίτι ;

Κοιθώντας την ψυχική ταραχή του και κάνοντας το θυμωμένο, ο κόμης ντε Τρομορβάν είπε στον υπηρέτη του :

— Άκου να σου πω...Ξέρεις για ποιά μιλιάς ; Ξέρεις πως η κυρία κόμηση εινε σύζυγός μου ; Νά μου κλάης τη χάρη να μη που ξαναπάς αυτές τις άνοητες...Άλλοιώς, νάρθης να σου κανονίσο το λογαριασμό σου και να φύγης απ' το σπίτι μου...Δεν έννοιά νάχο υπηρέτες άγαυδείς...

— Για όνομα του Θεού, κύριε, φώναζε ο υπηρέτης, δεν σάς

είπα ψέμματα.

— Έπιμένεις ; Θα σ' εδωχωνα απ' το σπίτι μου άμεσως, καήμενε, αλλά δε θέλω γιατί θα νομισής πως το κάνω από ιδιοτροπία...Άν θέλης λοιπόν, πήγαινε να φυλάξης στο περιβόλι κι' άποψε. Έγώ θα λείπω από τ' α δωμάτια της κυρίας κομής σου. Άμα λοιπόν δής να μπαινή στο σπίτι μου ο μαρκήσιος Κερκαντό, τότε έλα να με ειδοποιήσης άμεσως. Άν δω πως μου λές άλήθεια κι' έχεις δικιο, δε θα σε πειράξω. Άν όμως δω πως έχεις άδικο, θα σου πλωρώσω τους μισθούς σου και θα σε δωξω άμεσως.

Ο Χερύ δέχτηκε πρόθυμα αυτό τον όρο. Και το βράδυ πήγε πάλι στην πορτούλα και παραμόνεψε κρυμμένος πίσ' απ' τα χαμόδενδρα, όπως είχε κάνει και την άλλη βραδιά. Στην ίδια ώρα, η πορτούλα άνοιξε κι' ο μαρκήσιος Κερκαντό μπηκε στον περιβόλι. Απ' τη φορά όμως ο Χερύ δεν τον άφισε να πάη μόνος του άπάνω. Μόλις ο μαρκήσιος άρχισε ν' ανεβαίνει τη σκάλα, ο υπηρέτης, με χίλιες προφυλάξεις για να μη τον ιδη ο μαρκήσιος, τον πήρε από πίσω. Πράγματι, ο μαρκήσιος ανέβηκε άπάνω και μπηκε άμεσως στο ιδιαίτερο δωμάτιο της κομής σου. Τότε ο Χερύ έτρεξε και ειδοποίησε τον κύριό του.

Ο κόμης ντε Τρομορβάν τον έπεριμενε. Μόλις έμαθε πως ο νεαρός μαρκήσιος ήταν μέσ' στο σπίτι του, σηκώθηκε και με προσποιητή ήρεμία, πήγε με τον υπηρέτη του ως την πόρτα που οδηγούσε στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της κομής σου.

— Εινε μέσα, είπε στον κόμητα ο υπηρέτης μόλις στάθηκαν στην πόρτα.

— Έτσι λές ; του είπε κυττάζοντάς τον άκρια ο Τρομορβάν.

Έγώ σου λέω πως δεν εινε κανείς μέσα...

— Μά, κύριε κόμη, άφου τον είδα...

— Λέγε δ' τι θές... Έγώ σου λέω πως εινε άδύνατον αυτό. Άς εινε όμως, θα μπω τώρα μέσα και θα ιδω. Κι' αν δεν εινε κανείς μέσα—και είμαι βέβαιος πως δεν εινε—έτοιμοις να φύγης...Έν τω μεταξύ, μείνε σ' εδώ και περιμενε άπεξω...Καθώς ξέρεις, άλλη έξοδος δεν υπάρχει. Άν θελήγη να φύγη ο μαρκήσιος από δω θα περάση...Κάθησε λοιπόν και φύλαξε στην πόρτα. Μην το κουνήσης από δω προτού γυρίσω...

Ο κόμης ντε Τρομορβάν άνοιξε με το κλειδί του την πόρτα και μπηκε μέσα. Περιπατώντας με τις μύτες των ποδιών, πέρασε ένα διάδρομο, έπειτα ένα μικρό χώλι, κι' έτσι βρέθηκε σε λίγο μπροστά στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας της κομής σου. Ο Τρομορβάν την άνοιξε ξαφνικά και μπηκε μέσα...

Μόλις τον είδε, η κόμηση, που βρισκόταν απ' τη στιγμή στην άγκαλιά του νεαρού μαρκήσιου, έβγαλε μία φωνή τρώμου. Ο μαρκήσιος πετάχτηκε επίσης ξαφνιασμένος και κυτταξε για το σπαθί του, που τότε ακουμπήση σε μία καρέκλα κοντά στην πόρτα. Ήσυχια και ψυχραιμία, ο κόμης ντε Τρομορβάν το σήκωσε απ' την καρέκλα και του τ' άδωσε. Ή χειρονομία αυτή εξέπληξε πολύ το μαρκήσιο. Και τον εξέπληξε πολύ γιατί ο Τρομορβάν ήταν έντελώς άπολος.

— Κύριε μαρκήσιε, είπε τότε, ήρμος πάντα, ο κόμης στον Κερκαντό, θά σάς παρακαλέσω να πάρετε γρήγορα κι' άθόρυβα τ' άπομαρξήσεις, δέσε τες μαζί, και φτιάξε ένα σχοινί για να κατεβή ο κύριος μαρκήσιος, χωρίς να γίνη άντιληπτός από κανένα. Έτοιμος ; ρώτησε σε λίγο ο κόμης το μαρκήσιο.

— Έτοιμος, απάντησε ο Κερκαντό.

Ο Τρομορβάν πήγε κι' άνοιξε άθόρυβα το παράθυρο. Άμήλητη η κόμηση πήγε κι' έδωσε εκεί την άχη του σεντονίου.

Την ώρα όμως που ο μαρκήσιος παντόταν από το σεντόνι κι' έτοιμαζότανε να κατεβή στον κήπο, ο κόμης τον έσταμάτησε μία στιγμή και του είπε :

— Μιά λέξη, κύριε μαρκήσιε. Προτού φύγете, θέλω να σάς πω γιατί το κάνω αυτό και δεν σάς κλώ σε μονομαχία εδώ άμεσως. Μάθετε λοιπόν ότι δεν έννοιά με κανένα τρόπο να ρεζιλιστώ στον κόμη. Μάθετε ακόμα δι τι πίσω απ' αυτήν την πόρτα περιμένει ένας άνθρωπος, που σάς είδη όταν μπηκατε δω μέσα και που δεν πρέπει επ' ουδενί λόγω να σάς διη να βγαίνετε. Μάλιστα, κύριε ! Μου φτάνει να ξέρω εγώ την ντροπή μου...Δεν εινε καμμιά άνάγκη να μάθουν κι' οι υπηρέτες μου και να τη διαδώσουν σ' όλον τον κόμη. Βρίσκουμαι, καθώς βλέπετε σε πολύ δύσκολη θέσι. Πρέπει ή να σάς σκοτώσω και να διαλαλώσω έτσι σ' όλον τον κόμη την ντροπή μου, ή να πνίσω τη φωνή της έκδηξης σου, και να σάς γυρίσω στη ζωή, κρύβοντας έτσι από τ' ά μάτια του κόμη την ντροπή μου. Προτιμώ το δεύτερο, γιατί το βρισκω φρονιμώτερο. Και τώρα, καταλαβαίνετε γιατί σάς μεταχειρίζουμαι έτσι και σάς παρακαλώ μονάχο

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ...

ΣΤΗΡΗ ΚΑΙ ΦΟΝΕΥΣΙ...

Ο μεγάλος κ' ένδοξος Βέλγος ποιητής Μορίς Μαιτερλιγκ έγινε πρην από λίγα χρόνια άφορη άφ' ενός μόν νά γλυτώσει ένας άνθρωπος από βέβαια θάνατο, άφ' έτερου δέ νά... γάση ένας άλλος

άνθρωπος τή ζωή του. Η περιστασίας υπό τις οποίες συνέβησαν τά δύο αυτά γεγονότα, τά τώσον άντιφατικά, είναι πολύ δραματικές.

Μιά μέρα, ο Μαιτερλιγκ έλαβε ένα δέμα τό οποίο περιείχε ένα άντίτυπο τού περιφώνου βιβλίου του 'Η ζωή των μελισσών - που μεταφράστηκε και στή γλώσσα μας - μαζί μ' ένα γράμμα. Στην έπιστολήν αυτήν, κάποιος άγνωστος τού έγραφε πώς τού χροστούσε τή ζωή, και νά πώς: 'Ο άγνωστος αυτός είχε διαβάσει τή Ζωή των μελισσών και τού είχε άρήσει τόσο πολύ ώστε είχε διαρκώς ένα άντίτυπο στην τσέπη του και τό ξεφυλίττε όπου κι' άν βρισκόταν. 'Όταν κηρύχθηκε ο παγκόσμιος πόλεμος και πήγε στρατιώτης, φρόντισε νά πάρη μαζί του τό αγαπημένο του βιβλίο, άφου προηγουμένως τό έδωσε και τού έδωσαν με χοντρό δέμα. Και όταν, στό μέτωπο, οι συνάδελφοί του, ξεκουράζονταν από τίς μάχες ή τήν κοπιαιτική ζωή των χαρακωμάτων, εκείνος καθόταν σε μιά άκρη και άνοιγε τό προσφιλές του βιβλίο τό οποίο είχε σχεδόν άποστηθίσει. Τό άψυχο όμως αυτό βιβλίο, σάν νά ήθελε νά εξαριστήσθι τό φανατικό φίλο του γιά τήν αγάπη πού τού είχε, τού έσωσε μιά μέρα τή ζωή. Σε μιά μάχη, μιά σφαίρα βρήκε κατάκαρδα τό θυμαστή του Μαιτερλιγκ. Με τή διαφορά όμως πώς ή σφαίρα κερφόθηκε στό δευματοδέτο βιβλίο. Κ' έτσι άπέφυγε τού σκοπού της. 'Ο άφροισομένος θυμαστής τού Μαιτερλιγκ, άφου κινήσε ακόμα λίγο τό σωτήριο αυτό βιβλίο, - τό οποίο έφερε μια τρύπα τά ίγνη της σφαίρας - τό έστειλε, μετά τήν άποστράτευσή του, στόν ποιητή μ' ένα βεγμάτο ευχαριστήριο γράμμα.

Η άλλη περιπέτωση εινε ή εξής: Κατά τή διάρκεια τού πολέμου, ο Μαιτερλιγκ είχε γράψει ένα πατριωτικό δράμα, στό όποιο παρουσίαζε μερικούς γάλλους στρατιώτες τού 7ου συντάγματος πεζικού νά συλλαμβάνουν αιχμάλωτο ένα γεριμανό και νά τόν τυφεκίζουν επί τόπου.

Η γαλλική κυβέρνηση άγόρασε πολλά άντίτυπα από τό βιβλίο αυτό και κάτελε σεύς στρατιώτες στό μέτωπο, γιά νά τονοθή τό πατριωτικό τους φρόνημα.

Υστερα όμως από λίγον καιρό ο Μαιτερλιγκ ελάμβανε ένα γράμμα εκ μέρους των στρατιωτών τού 7ου συντάγματος, οι όποιοι τού έγραφαν ότι είχαν συλλαβει ένα γεριμανό αιχμάλωτο, διατελούντες ακόμα υπό τό κηκος της έντιπώσεως πού τούς προέβησε τό θεσμό πατριωτικό δράμα του, τόν τυφεκισαν αόδορει, παρά κάθε κανόνα !...

Κ' έτσι ο Μαιτερλιγκ, ο όποιος έγραψε ένα φανατικό δράμα, έγινε άφορη νά τυφεκισθι ένας άνθρωπος χωρίς λόγο !...

νά φύγετε, νά φύγετε άμέσως...Χαίρετε, κύριε...Και προσέχτε μή χτυπήστε...

Σ' ένα λεπτό, ο μαρκήσιος ήταν κάτω. Τότε ο κόμης ντέ Τρομορβάν έλυσε τό σετόνι από τό παράθυρο και ειπε στη γυναίκα του νά πέση άμέσως στό κρεβάτι και νά κινή πώς κοιμάται.

"Επειτα πήγε και βρήκε τό Χερύ, πού περιέμενε άπ' έξω άπ' τήν πόρτα.

- Δέ σου τόλεγα ; τού ειπε. "Εγώ ένα τέταρτο της ώρας πού ψάχνομ...Τίποτα...Κύτταξα μίην είχε κοιμητέ κάτ' άπ' τό κρεβάτι, μέσ' στη νουάλα...Μά δέν βρήκα κανέναν, πουνένά.

- Άδύνατο ! κύριε μου. Τόν είδα με τά μάτια μου...

- Σκαμός ! ήλιθε ! "Αν θέλεις, κύτταξε και σύ, και θά βεβαιωθής με τά ίδια σου τά μάτια.

Κι' ο Τρομορβάν έκανε τόπο νά περιόη ο ύπηρέτης του.

"Ο Χερύ μπήκε κ' έψαξε παντού. Μά δέ βρήκε τίποτα. Και δέν ήξερε τί νά υποθέση...Τά μάτια του τόν εχκανε γελάσει ; Φάντασμα είχε δει ; Τι μυστήριο είχε συμβει επί τέλους !

Στό λευκό κρεβάτι της, ή κόμησα φαντότασε σάν νά κοιμόταν ήσυχη ήσυχη. "Ο Χερύ πίστευσε πώς είχε κάνει λάθος...

- Λοιπόν ; τού ειπε ο κόμης. Βλέπεις ότι έκανες λάθος ; Και πλησιάζοντας τή λάμπα στό πρόσωπο της γυναίκας του, πούκανε πάντα πώς κοιμάται, έξακολούθησε :

- Τή βλέπεις πώς κοιμάται ; τή ήσυχα και γλυκά πού αναπαύεται ; "Αν ήταν ένοχη αυτή ή γυναίκα, θάθε τό πρόσωπό της αυτή τή θεία έκφραση, τήν άπόλυτη γαλήνη, τό άθωο αυτό χαμόγελο ;

Κι' ο κόμης ντέ Τρομορβάν έξακολούθησε νά μιλάει έτσι πολλήν ώρα, χωρίς νά βλέπει πώς τό ίδιο φως πού φώτιζε τό νεανικό κεφάλι της ; Κλωσίδης φώτιζε συγχρόνως και τό δικό του, στό όποιο ή τριχές είχανε άσπρίσει μέσα σε λίγα λεπτά !...

Η ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Από τά σατυρικά φύλλα δλου τού κόσμου

Ο Ξένος στό γκαρσόνι τού ρεστοράν τού σταθμού :
- Μένει τό τραίνο έδώ άρκετά ; Προφτάνει κανείς νά φάη μιά μπριζόλα ;
- Βέβαια.
- Ξέρετε τό δρομολόγιο ;
- "Όχι, αλλά ξέρω τίς μπριζόλες !...

- Λένε πώς κάθε ποτήρι κρασί πού πίνει κανείς κόβει και μιά βδομάδα από τή ζωή του.
- Κουταμάρα ! "Αν ήταν αλήθεια αυτό έγώ δέν...θαπρετε νά ειχα γεννηθί !...

Η ύπηρέτρια πού μόλις κατέβηκε άπ' τό χωριό της.
- "Η Κυρία ; Μαρία, έβαλες στά χουσόφαρα της γυάλας φρέσκο νερό ;
- "Η ύπηρέτρια : "Όχι, κυρία, δέν ήτιανε ακόμα τό παληό !...

Εμπιστευτικά ο κύριος στόν ύπηρέτη του :
- Ξέρεις, Γιάννη, ή γυναίκα μου, πάχυνε τόσο ώστε δέν μπορώ νά τήν αγκαλιάσω με τό ένα μου χέρι.
- Κι' έγώ τό ίδιο, κύριε !

Η σύγχρονη γυναίκα.
- "Εκείνος ; Δέν μένει τίποτε άλλο παρά νά χωρισούμε.
- "Εκείνη ; Καλά, πάρε σύ τά παιδιά και έγώ...τό αυτοκίνητο !...

- Τι σου ειπεν ο πατέρας μου όταν τού ειπες ότι με συλλογίζεσαι όλη τή νύχτα και δέν μπορείς νά κοιμηθής ;
- Μού πρότεινε θεσί νυκτοφύλακος στό έργοστασίο σας !...

- Εμπρός δεσποινίς, άνεβήτε γρήγορα στό τραίνο γιατί θά φύγη.
- Μιά στιγμή. Νά φιλήσω τήν αδελφή μου, κύριε σταθμάρχα.
- Δέν πειράζει. Τήν φιλώ έγώ πού θά μείνω !...

- Απόψε νειρεύθηκα ότι μου έκαμες ένα θαύμασίο δώρο, τι σημαίνει αυτό ;
- Σημαίνει ότι...νειρεύθηκες !...

- Είπατε ότι με αγαπάτε, ώστε θέλετε νά με πάρετε γυναίκα σας ;
- Μά γιατί αλλάζετε κούβεντα δεσποινίς ;

- Δεσποινίς, σάς αγαπό μέχρι παραφροσύνης.
- Σας παρακαλώ νά τό πητε τού μπαμπά μου, εινε φρενολόγος.

Ο Πατέρας : Καλλονή, βέβαια, δέν εινε ή κόρη μου, αλλά παίρνει 300.000 δραχμές προίκα, έχει ένα θείο τόν όποιο θά κληρονομήση...

Ο ύποψιος γαμβρός : Έξακολουθήσατε παρακαλώ, όσο πάει και γίνεται...όφραϊότερη !...

- Απεπειράθη ποτέ ή γυναίκα σου νά λιποθυμήση ;
- Βέβαια μιά φορά αλλά τήν έξελιποθύμησα άμέσως.
- Πώς ;
- Της έφώναξε : "Εμμα, κήθηκες άπάνω στό καινούργιο κειπέλλο σου !..."

- Λοιπόν, Μαρία, βρήκες τό τριαντάφυλλο πού πρόκειται νά βάλλω στό μαλλιά μου ;
- Μάλιστα, κυρία, αλλά...έχασα τά μαλλιά σας !...

Η πεθερά : "Αχ ! γιατί μου καλά πού ήλθατε, ο γαμβρός μου εινε πούν άσχημα, όλο φαντάσματα και θηρία βλέπει εμπρός του.
Γιατρός : Μά εύλογιμένη γυναίκα, τι θέλεις στό δωμάτιό του όλη τήν ώρα !...

- Σύνθητρα τόν άνδρα σου χθές στό Ζάππειο, αλλά δέν με είδε.
- Ναι... μού τό ειπε !

- Κι' άφου πεινάς γιατί δέν εργάζεσαι, αλλά κάθεσαι και ζητιανεύεις ;
- "Αχ ! κύριε. "Όταν εργάζομαι πεινάω περισσότερο.

- Ο γιός μου γράφει τώρα συχνά και τά γραψιμάτά του διαβάζονται με μεγάλο ενδιαφέρον από πολλούς άνθρώπους.
- Βέβαια, θά γράφη χρονογραφήματα.
- "Όχι...τόν κατάλογο των φαγητών στό ρεστοράν !...

- Τώρα πού άνοιξαν τά κρασιά ο νυκτοφύλακας όδηγει ένα μεθυσμένο σε κάποιο σπίτι.
- Αδύς ο κύριος άνήκει στό σπίτι σας ;
Η ύπηρέτρια : "Όχι, τούς δικούς μας κυρίως...τούς φέματε όλους !...

Ο Κατεψυγμένος